

ลูกน้อยโพธิสัตว์

เพราะการบำรงมารดาบิดานั้น
บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุตรนั้นในโลกนี้
เขาละโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบังเกิดในสวรรค์

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๕๖

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิตของเราทุกคน มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ก็คือ “บุญ” ซึ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้บรรลุจุดประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์พร้อมด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มีโอกาสทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเต็มที่ ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระบรมศาสดา จนกระทั่งมีดวงตาเห็นธรรมได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ทั้งหมดนี้จะได้มา ต้องอาศัยบุญทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นบุญจึงเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของเรา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต ว่า

“ตาย นํ ปาริจริยาย มาตาปิตุสฺส ปณฺธิตา

อิเธว นํ ปสฺสนฺติ เปจฺจ สกฺके ปโมทติ

“เพราะการบำรุงมารดาบิดานั้น บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุตรนั้นในโลกนี้ เขาจะโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบังเหิงในสวรรค์”

การที่เราทุกคนได้เกิดมาด้วยกายมนุษย์ ซึ่งเป็นกายที่พร้อมจะสร้างคุณงามความดีทุกอย่าง ทั้งยังเป็นกายที่เหมาะสมแก่การปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายในเช่นนี้ ก็

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๕๓

เพราะว่าเราได้ค้นแบบที่ดี คือคุณพ่อคุณแม่ของเรา ดังนั้นเราต้องระลึกถึงพระคุณของท่าน ประณินบัติเลี้ยงดูท่านทั้งกาย และใจ ชักชวนให้ท่านสั่งสมบุญบารมีเต็มที และชักชวนท่านปฏิบัติธรรม จนเข้าถึงพระรัตนตรัยคือพระธรรมกายภายในให้ได้ เหมือนดังเรื่องในอดีตกาล

*มีครอบครัวหนึ่ง มีลูกชายคนเดียวชื่อ **สวัฏฐกะ** ได้บารุงเลี้ยงดูบิดามารดาอย่างดี เมื่อมารดาละจากโลกนี้ไป เขาก็ประณินบัติดูแลบิดาด้วยดีเสมอมา บิดาสงสารเขา อยากจะหาคนมาช่วยทำงานบ้าน จึงให้เขาแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง

ฝ่ายลูกสะใภ้เมื่อมาอยู่ที่บ้านสามี ตอนแรกๆ ช่วยประณินบัติบิดาของสามีเป็นอย่างดี ไม่มีขาดตกบกพร่อง ต่อมาไม่นานก็เบื่อหน่าย จึงคิดอุบายให้สามีขับไล่พ่อออกจากบ้าน นางจะคอยบ่นให้สามีฟังอยู่เสมอ ว่า “คุณพ่อ ด้ร้าย หยาบคาย ชอบหาเรื่องทะเลาะ แถมยังชอบเอาแต่ใจตนเอง เวลาที่พูดดีๆ ด้วยก็โกรธ ฉนอยู่ร่วมกับท่านไม่ได้หรอก ท่านอายุมากแล้ว อีกไม่กี่วันก็จะตาย คุณเอาท่านไปฝังในป่าช้าเสียเถอะ” นางได้ยุยงสามีอยู่เป็นประจำ จนสามีคล้อยตาม แล้วก็ปรึกษากันว่า

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๕๘

จะหลอกพ่อไปที่ป่าช้า แล้วจึงฆ่าเสีย

เพี้ยลูกชายของเขาซึ่งมีอายุเพียง ๗ ขวบ เป็นพระโพธิสัตว์มาบังเกิด ท่านเป็นผู้มีปัญหาเฉียบแหลม แอบได้ยินเข้าก็คิดว่า “แม่ของเรากำลังทำในสิ่งที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม พยายามปลุกปั่นให้พ่อเราทำปิตุฆาต ซึ่งเป็นกรรมหนัก ปิดหนทางสวรรค์นิพพาน” ท่านจึงหาทางที่จะขัดขวาง

พอรุ่งเช้าบิดาได้พาคุณปู่ขึ้นเกวียน ส่วนพระโพธิสัตว์ก็แอบขึ้นไปอยู่บนเกวียนก่อนแล้ว บิดาจะว่าอย่างไรก็ไม่ยอมลงจากเกวียน ในที่สุดทั้ง ๓ คน ได้เดินทางไปพร้อมกัน พอไปถึงป่าช้าผีดิบ บิดาก็หยุดเกวียน ถือจอบเดินไปขุดหลุมในที่ลับแห่งหนึ่ง พระโพธิสัตว์ก็ตามไป ทำเป็นเหมือนไม่รู้เรื่องอะไร พอเห็นบิดาขุดหลุม ก็ถามว่า

“คุณพ่อครับ ที่ตรงนี้ไม่เห็นมีเผือกมีมันอะไรเลย คุณพ่อขุดหาอะไรหรือครับ” บิดาก็บอกว่า “ปู่ของลูกท่านแก่มากแล้ว มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนอยู่เรื่อยๆ พ่อไม่อยากให้ปู่ของลูกทุกข์ทรมานมากไปกว่านี้ เลยคิดว่าวันนี้จะฝังปู่ไว้ในหลุมนี้”

พระโพธิสัตว์ได้ฟังอย่างนั้นก็พูดว่า “คุณพ่อกำลังจะทำการกรรมหนัก ที่มีแต่จะนำความเสื่อมเสียมาให้” พูดจบก็คว้าจอบไปจากมือของบิดา แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาขุดหลุมอีกหลุมหนึ่ง

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๕๕

ใกล้ๆ กัน บิดาประหลาดใจจึงถามว่า “ลูกจะซุดหลุมไปทำไม”

พระโพธิสัตว์ตอบว่า “เมื่อคุณพ่อแก่ตัวลง ย่อมเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคชรา ถ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปก็จะลำบาก ลูกจึงซุดหลุมนี้สำหรับคุณพ่อ เหมือนที่คุณพ่อทำให้คุณปู่ครับ” บิดาได้ฟังจึงไม่พอใจ แล้วกล่าวว่า “ทำไมลูกมาพูดกระทบกระเทียบบุญเชษฐาแบบนี้ พ่อเป็นคนให้กำเนิดลูก แต่ลูกกลับไม่มีความอนุเคราะห์แก่กุลแก่พ่อเลย”

เด็กน้อยผู้เป็นบัณฑิต ก็บอกว่า “ใช่ว่าลูกจะไม่มีความอนุเคราะห์คุณพ่อ ลูกยังเคารพรักคุณพ่ออยู่เสมอ แต่ลูกไม่อยากจะให้คุณพ่อทำผิดพลาดต่อผู้มีพระคุณ ใครก็ตามที่เบียดเบียนบิดามารดา ซึ่งเป็นผู้ไม่ประทุษร้ายบุตร คนนั้นเมื่อตายแล้วย่อมตกนรกโดยไม่ต้องสงสัย ส่วนใครบำรุงเลี้ยงดูบิดามารดาด้วยข้าว และน้ำ เมื่อเขาตายจากโลกนี้ไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติโดยไม่ต้องสงสัย”

เมื่อบิดาได้ฟังวาจาสุภาสิตของลูกน้อยวัย ๗ ขวบแล้ว ก็ได้คิด จึงพูดว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นบัณฑิต เจ้าได้อนุเคราะห์แก่กุลพ่อเป็นอย่างดี พ่อหลงผิดไป เพราะแม่ของเจ้ายู่งอยู่เรื่อยๆ จึงได้พลั้งพลาดไปทำกรรมที่ไม่สมควรถึงขนาดนี้ ต่อแต่นี้ไปพ่อจะไม่ทำอีกแล้ว” พระโพธิสัตว์ทราบวาบิดาสำนึกผิดแล้ว จึง

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๖๐

กล่าวว่า

“ธรรมดาของหญิง เมื่อเกิดโทสะแล้ว มักจะข่มใจไว้ได้ยาก ชอบทำตามอารมณ์ของตน ขอให้คุณพ่อจงหนักแน่น อย่าได้หวั่นไหวไปตามคุณแม่ ถ้าจะให้ดี คุณพ่อควรจะให้คุณแม่ได้สำนึกผิด แล้วกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จะได้ไม่ประมาทพลาดพลั้งไปทำในสิ่งไม่ดีอย่างนี้อีก ถึงอย่างไรท่านก็เป็นภรรยาของคุณพ่อ และเป็นแม่บังเกิดเกล้าของลูก คุณพ่อควรให้คุณแม่ได้สำนึก โดยให้ออกไปจากบ้านเสีย”

ฝ่ายบิดาได้ฟังคำแนะนำของพระโพธิสัตว์แล้ว ก็ยินดีที่จะปฏิบัติตาม แล้วทั้ง ๓ คน ก็พากันเดินทางกลับบ้านอย่างมีความสุข ฝ่ายภรรยาของเขาพอเห็นสามีกลับมาพร้อมกับบิดาก็ไม่พอใจ จึงเข้าไปต่อว่าสามี ด้วยความโกรธเคืองอย่างรุนแรง

สามีจึงได้เล่าภรรยาออกจากบ้านหวังจะให้นางได้สำนึกผิด ส่วนตนเองก็ปรนนิบัติดูแลบิดาเป็นอย่างดี และเลี้ยงดูลูกน้อยด้วยความรัก พอเวลาผ่านไป ๒-๓ วัน พระโพธิสัตว์อยากจะให้มารดาได้สำนึกเร็วกว่านี้ จึงบอกให้บิดาปล่อยข่าวไปว่า กำลังจะแต่งงานใหม่ ข่าวลือนี้ได้ไปถึงหูของมารดา นางก็เดือดร้อนใจรีบกลับมาอ้อนวอนลูกชาย ให้ช่วยพูดกับพ่อว่าจะขอกลับมาอยู่ร่วมกันเหมือนเดิม และให้สัญญาว่า

ลูกน้อยโพธิสัตว์

๖๑

“แม่ทำผิดพลาดไปแล้ว ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป แม่จะปรนนิบัติพ่อ และปู่ของลูกравกับบูชาพระเจดีย์ ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลย” ลูกน้อยก็บอกว่า “คุณแม่ต้องไปขอขมาโทษคุณพ่อ และคุณปู่ก่อน และต้องทำตามคำที่พูดทุกอย่าง” มารดาก็ทำตามตั้งแต่นั้นมา นางก็ได้ปรนนิบัติสามี และพ่อของสามี พร้อมทั้งบุตรเป็นอย่างดี ละจากโลกนี้ไปแล้ว ทุกคนก็ได้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์

เพราะฉะนั้น เราจะต้องรู้จักบุญคุณของผู้มีพระคุณ การปรนนิบัติดูแลพระอรหันต์ในบ้าน คือคุณพ่อคุณแม่ของเรา เป็นสิ่งที่บัณฑิตสรรเสริญ อนุโมทนาสาธุการ เราควรเล็งดูท่านให้ได้รับความสุขกายสบายใจ ให้สมกับที่ท่านได้ประคับประคองเลี้ยงดูเรามาด้วยความเหนื่อยยาก ถ้าหากคุณพ่อคุณแม่ยังไม่มีศรัทธา ยังไม่ได้ให้ท่าน รักษาศีล และเจริญภาวนา ก็ควรจะชักชวนให้ท่านได้ทำในสิ่งเหล่านี้ เราจึงจะได้ชื่อว่าเป็นลูกยอดกตัญญูที่ปิดนรก เปิดสวรรค์ และหนทางพระนิพพานให้แก่มผู้มีพระคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรแนะนำให้ท่านได้ปฏิบัติธรรม เพราะการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จะเป็นสิ่งที่พึ่งที่แท้จริงของท่าน ในยามที่ท่านหลับตาลาโลก และที่สำคัญตัวเราเองก็อย่าละเลยในการปฏิบัติธรรม